

"Химерні" роздуми, або Сто один відтінок рози (збірка)

Владислав Клюковський

Дежавю

Скільки раз минало не пам'ятаю,
одне я точно помню,
що то не раз було,
як перший раз ото нагадую.

Коли впізнаєш щось нове,
то цікаво тобі стає.
Але згадуєш старе,
бо гріє душу те.

Ті вулиці, коли бачиш перший раз,
думаєш як незостатися отут.
Коли проходиш вже у іншій рази,
то згадуєш усі ходи.

Як любов, що незгасає.
Як відчуття, що вже не вперше.
Дежавю - це відповідь потрібна,
яка не в перший раз уже.

А я сиджу собі й думаю,
що дежавю цінійшому мене навчило,
що цінить момент потрібно
і наступний схожий також.

* * *

Думок може бути і багато,
але має бути одна єдина,
та незбагненна дума,
яка б ненакоїла біди.

Кричали всі мені,
що туди або сюди,
а в тебе вибір знову,
де можна помилитись.

Поки був я наодинці,
прогулюючись парком собі
чув, як щебече соловей,
щоб залицятися до неї.

Багато хто мені казав,
що вибір свій у кожного,
Але небачили самі,
як знову порізались ножем.

Будьте пильні, особливо в сьогодніня,
коли багато чого є,
але думайте про те,
що за вами Бог слідкує.

* * *

Хотів би я з тобою зустрітись –
повік з тобою,
Бо прийняла ти мене повік,
поки інші співчували то мені.

Поки ти за мене турбувалась,
я як риба вівся на вудку іншій
не думаючи про тебе,
бо нехотів зустрітись з реальністю.

Показала мені то,
що в мене вибір є,
як у кожної людини,
яка думати уміє.

Після цього, що побачив,
то сказати тобі можу,
що в тебе шанси є,

бо показала, що я – не всі.

Давай зустрінемося повік,
зробимо собі щастя,
бо заслуговуєш ти на краще,
як фенікс, який відроджується.

* * *

Те, що давно забуте мною
нагадало про себе знову,
що добріше ти стаєш –
то більша відповідальність є.

Коли був я ще малим
пам'ятаю, як соловейко шепотів,
що добре жити коли бачиш,
що добрі люди є.

Тоді не розумів, про що він каже,
але зараз розумію,
що вони є, як вода,
яка напоює тебе.

Я з таким знайомий – добрий він юнак,
готовий допомогти кожному.
Але йому зламали ті вітрила,
бо не хотів бачити життя.

Тож учітеся у них,
бо не прості вони,
як Ісус,
що доброму навчав.

Навічний унісон

Як вчора це було,
коли був востаннє там,
але то було колись,

як навічний унісон.

Пам'ятаю, як ти мене знову колисала
у вічному шляху,
я нерозумів чому,
бо не хотів розумітися з тобою.

Але навчила ти мене одному,
що наскільки тяжко не було –
борися, а Бог допоможе,
як Шевченко то учив.

Хотів би я зустрітися ще раз,
хоч на хвильку.
Сумно мені без тебе тут,
але борюся з собою.

* * *

Звучить як завітна мрія,
про яку давно забули ми.
Мир навіки
лунає в наших серцях.

Навіщо тей мамин плач,
яка невинна у нічому...
бачить, як летять оті ракети,
які тільки на погибель.

А ті "сусіди" думать,
що хочуть допомогти таким нам.
Але непотрібна допомога їхня,
бо самі собі раду не можуть дати.

Хочу бачити я,
як народ наш процвітає
без всіляких там "сусідів",
які на погибель нам.

Вірю в наш народ,

який у бурі лютій,
як тей вітрильник встоїть,
бо Бог за нас.

Знаю, що переможемо ми нечисту силу,
і буде вже на краще,
як у казці,
де щасливо всі жили.

* * *

Ідучи стежками
жахнувся я крику того,
який я чув неподалік
такий болючий голос.

Кожен мій наступний крок до нього,
що впізнав самого себе.
Точно знаю я одне,
то душа кричить несамовито.

Знайома кожна нота мені була,
як пам'ятка про те,
що минуле пам'ятай,
але змінюй сьогодення.

Тей біль вже позаду,
як шрам залишиться з тобою,
але будеш пам'ятати,
яка проблема в тобі була.

На тих шрамах себе будуй,
щоб сильнішим стати.
Знаю точно,
що Божя воля на то є.

* * *

Українська мова,

як воля
Знати її важко,
але легше з нею

Доказали ми світові,
що немає за неї важливіше,
бо незламні ми,
як наші воїни у боротьбі за наш народ.

А народ, який серця єднає –
це символ мови нашої.
Тому знати, але не розмовляти солов'їною – це не неповажати себе.

* * *

Є різні сили у людей,
особлива кожна з них.
Але виділю тільки дві –
будування та руйнування.

Багато чого будувати можна,
бо то дар Божий.
А руйнування що,
що воно дає?

Спадає кожному на думку
обірвані стосунки, сльози, крик.
Тому питання постає,
чому це я згадав за неї?

Якщо ти вмієш будувати,
то вмій і руйнувати –
це коли як стара хатина,
яку на нову замінять.

Людина пізнає себе,
коли вміє поєднати це,
бо коли на одному все будується,
то недовго встояти зможе та будівля.

Краще іноді трохи зруйнувати,
щоб побудувати нове і краще,
бо ми люди з вибором,
а не тільки на старому будуватись.

* * *

Кожен це має,
та і не знає,
який хист у нього,
бо мара літає.

У кожного він особливий,
у когось шиття, у когось писати.
І знайте, що будуть люди,
які оцінять оце.

Незловживайте ними,
бо те, що Бог дає -
то і забирає,
якщо тебе це спокушає.

Прийміть як дар його
та творіть добро тільки ним.
Але не забувай точити як камінь,
який об воду точиться.

Добру справу робите,
коли допомогти ним можете,
бо для того в кожного свій,
щоб знаходити новий.

* * *

Ідучи стежиною собі
спотикався об каміння,
як об свої проблеми,
які згадали то мене.

Пам'ятаю казали,
що чим більше проблем
тим важче буде, як тягар,
який важкіший кожен раз ставав.

Розуміючи, що не добре це скінчиться,
бо мене би зупинив.
Вирішив почати я з малого,
щоб легше мені ставало.

Пройшовши немалий шлях побачив,
що був у цьому сенс.
Мені стало легко на душі
після того як тягар зняв із себе.

* * *

У кожної людини він є,
у когось старий, та й новий,
прозвали його страхом,
як поганий сон з'являється.

Різні страхи людські бувають,
бо вони як туман у морі,
який безвихідним здається,
але можна побороти його.

Думають люди, що не зустрінуться,
то краще буде,
але зустрітися з ним – це доказ того,
що ти сильніший за нього.

Кожен з них коли побориш,
зрозумієш, що легше жити без страху,
але готуйся до нових,
якщо не борешся зі старими.

Любов не вбити

Багато вбити у цьому світі можна –
людські мрії та їх плани,
але точно не любов,
яка не згасає.

Господь про неї казав,
що любіть один одного,
бо найсильніша сила на всьому світі,
яку не перемогти.

Любов – це як щось незабутнє,
що буде жити і після смерті.
Бо вона програла їй,
тому що тільки лихо бажала.

Тож любіть, а не навидьте,
бо в цьому щастя,
коли з людьми яких любиш
зможеш навечно з ними проводити час.

* * *

Питання собі задаючи,
що Бог створив найгарніше у цьому світі –
небо, море, чи може поле?
Одповів мені, що жінка.

Я питаю у нього чому вона?
І каже мені,
що любити вміє просто так,
бо покірні вони в ній.

Вона тобі й дівчина, й мати,
бо вони знають що таке
то піклування та ласка,
яка навечна.

Й вродою вони наділені,
в кожної своя особлива.
Як квітки,

які різні існують.

Їх терпіння, що непередбачуване
коли вони хлопця терплять, дитячі сльози.
Тож цініть жінок,
бо такі вони одні.

* * *

Сказав невідомий голос мені,
коли я був один,
що не один ти,
бо завжди поруч Бог.

Спитав тоді у нього,
що робити, щоб як усі бути.
Необов'язково бути як усі –
мені сказав посміхнувшись.

Знайди радість в людях,
яка не всім дана,
щоб людей радувати отим,
що можеш бути добрим ти.

Небагато часу пройшло з того,
і явився знову він мені,
спитав мене : „Як ти?“
Сказав, що тепер добре мені.

* * *

Як хмаринка та
літаюча у небі,
така легка,
що радість настає.

Гуляючи лісочком
ансамбль пташиний слухаючи,
так навіює мені

до красавиці весни.

І вітає голосно мене,
а я у відповідь сказав : "Привіт".
Тоді пішли до струмочка
говорячи про радість.

Просинаючись із сну,
питають, що снилося мені?
Я кажу, що радісний сон там був,
усміхаючись тоді.

* * *

Сонцевий світ
палає у моїх очах,
але болю немає
тільки жага до того шляха.

Дивувалися з мене люди,
казали, що неможливо це,
але забули вони про тей шанс,
і дивляться на це як на фантазію.

Паралельно зоря летіла,
як у тому сні,
де був я,
але інший тоді.

Хіба не для того Бог посилає ситуації,
які змінюють тебе,
але ти ухиляєшся від них,
що потім розбитий знову ти.

Пам'ятається з надії все почалося,
як сонцевий світ,
який дивує,
але лікує.

* * *

Як вони настають
ці дні квітучі,
то все уначе завмирає,
щоб дивитися на оту красу.

І сонце ярко світить
машучи мені,
як в тії дні,
коли без нього погано було.

І вона прийшла вся зелена до мене,
бо квітла рясно,
відчуття, що вічність пройшла,
щоб побачитися удвох.

Думаю, що побачимося скоро.
Не знаю, коли та як,
але Бог все запланував уже,
як і цю весну та сказане мною.

Незламний фенікс

Зустрічався з ним неодноразово,
але кожен раз бачачи його –
фенікса з новою зустріччю
гарнішим він ставав.

Як це він таким устав?
А відповідь була одна у нього,
що скільки б він не помирав,
то не помре він ніколи.

Скільки від нього жахалися,
коли те все почалося,
а він ставав кращим,
як той, хто Богом не був відкинутий.

Летів уперто він,
навіть якщо незоставалося і шансу

до останнього, як вмирав,
так й іншим відроджувався.

По тій зустрічі і по минулих теж,
знав, що він хотів змін отих.
Зранена душа у нього була раніше,
але загартований як ніколи – фенікс.

* * *

Пливе весляр сплучи
за течією тею,
потім він проснувся,
намагався зрозуміти, що та як.

Намагався він згадати яким шляхами
мандрував сюди,
як людина, яка пливе за течією,
а потім згадує, що не так.

То не пливить за нею
для того розум Бог дав нам кожному,
щоб могли знайти здоровий глузд
у цьому химерному світі.

Якщо вже і плисти, то по своєму шляху,
який у кожного свій,
бо люди ми різні,
і обставини також.

З часом легше шукати його,
бо себе карбували весь час,
як неповторна особистість,
яка знає, що хоче.

* * *

Кожен мав таке,
що найкращим над іншими ставав,

тільки ради миті,
коли переможцем відчуваєш себе.

У кожного своя,
але ціль як приграда,
яку долати потрібно,
точно нелегко буде.

Прийдеться за неї все зробити,
може якщо тобі і не хочеться
Можеш і відказати собі,
але не жалій про це потім.

У кожного своє учіння в неї,
але більшість скаже – до останнього іди.
Готуйся тільки до випробувань,
щоб стати загартованим як сталь.

* * *

Іноді немає слів
як би міг осяяти твою красу,
бо заворожилася у моїх думках
і вже там і залишилась.

Твоє волосся,
яке в'юниться без останку,
як в полі колоски пшениці
даючи хліб нам насущний.

А твій голос співучий,
як солов'їний,
звучить гарно і розумно,
яка ти є насправді.

Наділив тебе Бог і мудрістю тією,
про яку мало хто і знає,
бо не всім вона дана,
а тільки обраним самим ним.

Звісно, люди є різні, одні приймуть, інші ні,
але йди до кінця –
Господь допоможе, навіть якщо
всі відвернуться від тебе, але вірю я тобі.

* * *

Іде собі вільно,
стабільно і невпинно.
Добре, якби зупинитися він міг,
але час так не вміє.

Він іде та іде,
думаєш, що він чекає на тебе?
Може, але якщо як птаха ти,
яка знає коли летіти потрібно.

Є люди, які кажуть, що потрібен час,
але нічого не роблять,
то чекають нагоду,
але не приходить вона.

Кожен час не на мару втрачений
буде дуже цінним,
бо це досвід,
який дружить із часом.

* * *

І настав тей день,
коли ти зміг би вільним бути
на небесах
разом з ним.

Сьомий день і він воскрес,
доказав Ісус –
смерть в аду переможена,
бо за нас усе зробив.

Любить з батьком людей,
що відав сина свого єдиного,
а люди цураються його – чому?
Бо перестали вірити у нього.

Добре, що пасха є,
щоб людям нагадати,
чого це свято ще існує досі,
хоча вже років немало вже йому.

Воскреснемо з ним разом,
щоб змогли побачитися з ним,
просто прийміть,
бо любить він вас.

Хай люди дивуються,
бо не бачили вони ласки більше за його –
це як той момент ласкавий,
але цей на вічність.

* * *

Усі йдуть собі до неї
до завітного часу,
коли скажуть –
ти переміг.

У всіх він починається зі свого,
може початися з мрії, у когось з печалі,
але ціль одна – стати сильшійшим,
щоб не боятися хвиляй життя.

Підуть на все, будуть і радісні моменти,
будуть такі, що й здатися схочеться,
але вони як фенікси
знаходять у собі відродження.

Так і йдуть, вони – незламні,
бо перебороли себе, щоб стати такими.
Не тільки така мета була,

а й бодатися із собою.

* * *

Знову в них,
і пливу, і літаю,
як солодкий сон
цей вирій думок.

Це щось неймовірне,
неповторно хаотичне,
про що би і вічноосі не вистачило,
щоб казати їх.

Але в кожного своя,
яка як витвір мистецтва,
який Бог дарував кожному окремо,
щоб виділятися нею.

Прекрасного можна знайти там,
що як легенди,
які можуть бути розвіяні,
але невмирущі на віки.

* * *

Зустрівся з тобою навч я,
щоб згадати всі недуги наші,
чого я став таким,
та чому повернутися хотів.

Пам'ятаєш як казав,
що незмінюся я,
але мари свої приберу
для чесності своєї?

Я зробив те, але болісно було,
відчуття, що ножем протикають мене,
а я терпів, хоча зривався я –

тоді й оживав.

І так то падав, то вставав на помилках,
думаю, що це не кінець,
але я повернувся,
щоб битися не тільки за себе.

* * *

Кожен хто із себе лізе,
вони мають, мали, будуть мати мить,
коли все, що вони будуть робити,
то з того золото виходить.

Настає таке дуже рідко,
як коли у сні її бачив,
побачив в неї ті крила золоті,
і сказала, що в мене теж вони.

Це той момент коли легкість настає,
ти просто думаєш, а воно так і є,
не даєш умислу про її відхилення,
але пильнуєш сильно.

Такі моменти ціні дуже,
отож старайтеся заради того,
щоб потім і вам сказали,
що золоті ті крила в тебе.

* * *

Воля – дотик легкий,
який не відчують усі,
бо це як віра,
вона є або немає.

Хіба ти колись не замислюювався –
вибір є в усьому, чому?
Бо так Господь хоче,

щоб мали вибір цей.

Таке іноді відчуття,
що тебе тримають кляті кайдани,
які й не просто зняти,
якщо нічого не змінювати.

Але як деформуєш життя своє,
то змінюється навкруги все,
як вільною пташкою стає,
що летить у вирій.

Бийтеся, бийтеся за зміни ті,
бо тоді зміниться ритм життя
після чого заграє нова пісня,
яка ласкова для тебе буде.

* * *

Відрив який я наростив,
щоб і знову з ним побачитися,
думав, то тільки один раз так буде,
а вже далеко і не вперше.

Такий момент вже був,
це точно знав,
але коли, як коли тільки народився
нічого не розумів.

Але чого, чого ті самі відчуття,
як в тей перший раз,
а в наступні домальовували картину ту,
де я і вона.

Може інші й недобре пам'ятаю,
а перший точно знаю,
що не випадковістю те було –
Бог сам так захотів.

* * *

Світить ясно і красиво,
аж серце пробиває,
але не всі з нею зв'язуються,
бо надії не довіряють.

Багато є людей у прорахунок віруючий,
так є й азартники,
а ті хто надіятися – то знають свій шлях,
бо до кінця б'ються у бою тім.

Вони як незрозумілі люди,
але розумію їх я, біль тей,
а рани, що загоїлися, та полишилися,
згадка їм навічна, що іншим потрібно бути.

Спочатку вони були як всі,
але був момент, який їх змінив,
щоб не вирізниться поїж інших,
але стати сильнішими.

І досі б'ються у тому бою,
не позостануться вони, бо Бог із ними,
бо за ними правда,
яку люди приймати не хочуть.

* * *

Хочеться іноді просто
все відкинути, побувши на одинці з нею,
бо мало часу уділяю,
щоб тей спокій був у нас.

Хіба не людина для того є,
щоб літати з іншою такою,
просто насолоджуватися,
що є з ким час провести?

Так, але буденщина вбила цей сенс,
тільки фенікси шукають той нагоди,

як у дитинство вертаються,
щоб трохи там зостатися ще.

Бавлюся і я так,
думаю, що скоро не тільки сам буду,
але зараз як птаха,
яка летить собі у пориві тому.

Літаємо ми і горя не знаємо,
бо щасливі від того,
що просто маємо тей час,
як нескінченно граюча музика.

* * *

Поринув знову у думки,
чи зможу бути як вони,
кого геніями звуть,
які випередили час для всіх.

Щоб поміж них бути
потрібно бути талановитим,
як музика, яка має ритм,
що звучить не як усі.

Вони мають тей хист в тому дарі,
яким Бог наділив їх.
Генії – це як доля,
яку підкорити ще потрібно.

Піду точитися і далі,
щоб і я міг серед вас стояти,
не ради слави, а ради людей,
яких учити можу.

* * *

Ви як те, що світ ще не видав,
що побачить тільки раз в житті,

люди ті, які легенди,
про яких усі говорять.

Пройдуть роки, століття,
а про вас і далі будуть згадувати,
які зробили новий порив
якого раніше не було.

Легенди, бо обступили буденшину ту,
яку змінити ви захотіли, і вийшло,
тому що за вас був народ,
як учні, що вчителя слухають свого.

Їх було багато, бо на то воля Божа,
що такі люди є,
як промінні світла,
що темряви не бояться.

* * *

Частенько вибір у нас постає
на всілякі справи,
але сказати правду чи збрехати,
то питання не легке.

Можна і збрехати,
а потім остерігатися всього,
як антилопа,
що левів стережеться.

Але правда – гірка та нелегка,
сил додає, бо то як повчання,
яке сам Бог дав,
щоб не повторилось.

Отож менше брешіть
і більше правди кажіть,
тоді буде гармонія,
як у тому саду.

* * *

Чув я музику,
де сопілка грала,
за нею і струмочки
ритм наздоганяли.

І тей ансамбль невщюхав,
там й інші приєднались –
птахи та звірі,
як в симфонії Вівальді було.

Потім прийшла і весна непомітно,
що здивувала мене навіть,
як вона завітала все,
де б я не був.

І бачив я її посмішку,
що до віку невщухала,
наче як дівчина,
що в слід всміхалася.

Після того багато раз її ще бачив,
але то щось незвичне було,
що хотілося бачити знову,
як радісний момент.

* * *

Знову у бою
б'юся за себе,
щоб довести за те,
що я змінився.

Тоді це почалося,
зрозумівши нарешті,
що не інших міняти потрібно – себе,
а потім нехай дивляться та думають.

Але нелегко то було,
бо знову зламати можуть,
а це доволі боляче,
як нож повертається у серці.

Сильнішим стаєш,
що ти як інший,
хто постоїть не тільки за себе,
як лев за своїх стоїть.

Головне, що стаєш ти хто насправді є,
не боючися нових випробовувань,
а Бог точно допомагає.
Як фенікс, що з попелу встає.

* * *

Кожен своє шукає,
хтось у ділі, хтось в сім'ї те щастя.
А я хотів би бути з нею
у нестримному коханні.

Таке, де брехні немає,
тільки правда щира,
як і любов,
яка не закінчується.

І хто б її не сприймав,
то був би з нею сеодно,
навіть якщо світ відвернеться, знай,
що завжди буду поруч я, де б не був.

Така моя формула,
яку мало хто і розуміє,
але вона зрозуміє сповна,
Бо таке прекрасне Бог зробив - щастя.

* * *

Згадаю і знову,
скільки часу знадобилося,
щоби таким от стати,
але болю більше.

Хіба спочатку нерадувався усьому
до моменту того,
коли сказали тоді тобі те,
що холодним тебе зробило.

А такий, бо давно не було усмішки,
якщо була, то щоб біль не бачили,
боявся когось зачепити своїм горем,
тому змінюватися почав.

Твій головний біль – це близькі люди,
як щось не так, то летів ти,
що готовий був на все,
так біль і приймав.

А потім знову засвітився,
наче переродився,
що інші казали, як ти міг бути таким,
якщо зараз інший ти.

І частенько згадував, зрозумів,
що вірити у себе – це як у Бога повірити,
дві безсмертні сили,
одна надихає, друга допомагає.

Звісно не кінець ще це,
бо я тільки повернувся,
щоб бачити усмішки інших,
як вони спасенні.

* * *

Був спочатку я один,
але зустрів тебе,
тепер нас двоє,

що у соло ідуть.

Дивувалися з нас,
як двоє поруч,
якщо раніше були як два мечи,
що між собою билися?

Але проблема була в мені,
бо не хотів у це вірити,
але повірив, як у Бога
і з тобою пішов за цілю.

Були тільки ти і я у цьому полі,
в якому ще не раз будемо,
бо місце те,
де тебе у мріях зустрів.

У нас буде мало хто вірити,
але ми проб'ємося до гарного кінця,
коли інші казати будуть, що так кохали,
що стали двоє у тій мрії навіки.

* * *

І знову стоїш на порозі,
коли не в змозі стримуватися,
бо еволюціонуєш ти
позоставивши себе.

І так з часом у кожного,
що ти двигаєшся, ростеш,
І в один момент сильно кращим стаєш,
що ближче до ідеала йдеш.

Не забувай, що настануть часи,
коли непрогресуєш,
то поглянь на себе, як Господь,
щоб знати, що для тебе краще.

І з кожним новим себе

ти яскравішим стаєш,
як зірка,
що поміж космосу світить.

* * *

Знову іду по стежині цій,
і тільки ділиться на до і після,
як радісний момент,
який на місцині знайомій.

Радісний, бо один починав
і ніхто про мене й не знав.
Але почали зачувати,
тепер не один тому я.

А сили, що раніше слабким був,
бо не знав куди рухатися,
але як узнав свій напрям,
то прибавив собі її.

Спочатку як муки це було,
і рана неодна,
але зараз це як пізнання вершини
до якої мало хто достає.

І йшов тоді дощ радощів,
який ніколи не забуду,
що він мені сподобався,
бо веселий був.

* * *

З малого все починається,
так багато хто і каже,
але мрії по різному,
бо це ідентичність наша.

У кожного своя,

у когось в багатстві, у когось в сім'ї,
як небо,
що різним у час буває.

І так вони летять і залишаються,
бо не можуть сказати...
Але є ще шанс, скористайся,
щоб її вершити.

Але мрії здійснені ідуть як все,
спочатку малі, потім великі.
Напевно в цьому правда життя,
яку Бог на початку заповів.

* * *

Це вже не сон,
більше схоже на мрію,
яку ти писав уже давно,
щоб не вирішали інші.

Пам'ятати потрібно одне,
що життя пишеш тільки ти,
інші не будуть то робити,
бо в них тей же хабар.

Але якщо знайдеш ту людину,
з якою до кінця життя хочеться бути,
то будете разом історії співати свою –
тепер ви як одне ціле.

Обіцяю, що в цьому є щастя,
коли знаєш шлях земний.
Якщо ще не маєш, то у Бога запитай,
знаю, що точно він підкаже.

* * *

Кортіло впасти,

бо не мав сил.
Але згадав результат,
який для цілі потрібен.

І так згадував тей сон,
що мрією увінчався,
який не земний був,
бо немає такого на планеті цій.

Там була і вона,
за неї готов я битися,
навіть у всю силу,
коли майже її не залишилося.

Тому не здавався ішов до кінця,
який увінчив,
як непереможений, що не здавався
і став ходячою легендою.

* * *

Знову ця лінія,
що завжди закінчується –
лінія спокою, яка наповнює
і більш глибока стає.

Вона з'являється рідко,
що ціні ті хвили дуже.
Як з нею,
коли навіть розмовляв просто.

Вони не вічні, навіть короткі,
але хочеться, щоб як птах,
парити у двох над тими виражами,
тільки ти і я.

Така спокійна лінія,
що просто у потік приводить,
як течія,
що корабель несе над морем.

І наповнюєшся новими силами,
які у новому бою згодяться.
А я буду чекати ще тої миті,
щоб зустрітися в спокої удвох.

* * *

Коли згаснути хочу,
то згадую про те,
як тобі у вічі дивиться буду,
після цього загораюсь знов.

Просто пам'ятаю те, що казала мені,
що підемо разом до кінця,
як два фенікси над небом,
який люд не бачив раніше.

Скільки б раз не падав – підіймуся,
якщо і ти,
то простягну свою руку усміхаючись,
бо такий я вже.

І обійдемо всю землю,
щоб показати, як Бог нас тримає,
бо ми фенікси – відроджуємося
не знаючи для нас поразки.

* * *

Ідучи разом
побачила ти мене без емоцій,
казала : "Усміхнися!", посміхаючись,
тоді щира усмішка на мені явилась.

І так що разу, згадую момент,
коли перший раз почула мене на одинці,
то була мені рада,
наче скарб знайшла у тому голосі.

А тоді, коли тільки ти і я були,
напевно найкращі ті хвилини,
як на сьомому небі почував себе,
дякуючи за це Бога.

Єдине, що найбільше хочу, думаю і ти,
щоб скоріше зустрітись нам.
Не знаю як, але в Бога на це є план,
тож просто вір мені.

* * *

І зустрівся з тобою я у сні,
де просто бігали, гуляли,
там не заважав нам хтось помріяти,
бо тільки двоє ми були.

Багато ми про що казали,
але головне, що на них надія є,
як на корабель,
що у шторм попав.

Бігали у мирі, в спокою,
де не чути тих ракет.
Хочу щоб і в нас так було,
тому тільки до перемоги.

Але чому знову сон,
чому не можу я з тобою зустрітись?
Бог сказав, що не довго ще залишилось,
тому чекай, тому чекай мене.

* * *

І побачив знову тебе там,
спочатку сльозу пустив, так і заплакав,
бо скільки раз тебе бачив,
але не разу в реалі.

Хоча дякую Богу, що зустрілись ми,
бо не бачив милішої за тебе,
наче як з обкладинки журналу,
які у сні були.

Неначе омріяний я,
що хоче скоріше побачитись,
але хіба ні,
бо тільки у снах бачилися.

Бачив я як летимо ми над світом,
а нам машуть руками.
Звучить наче перемога,
бо здійснилася та доля.

Але спочатку зустрітись маємо,
щоб далі рухатись,
бо так Бог задумав,
що так прославити його потрібно.

* * *

Б'юся за себе знову,
щоб стати сильнішим у цьому світі,
цей світ химер, який зрозуміти хочу,
щоб не тільки себе захищати міг.

І це пісня моєї битви,
яка не скінчиться,
поки суперників не залишиться,
бо такий, що хочу бути непереможним.

Але тільки одна буде зі мною,
бо полюбив я її,
щоб за неї битись,
тому що надіється вона.

Також і друзі,
бо разом вчилися цьому мистецтву,

щоб захищати своїх близьких,
які дорогі нам.

Звісно, хочеться щоб не було цих баталій,
але світ жорстокий, тому треба боротися,
і я теж буду боротися за те, що дороге,
не дивлячись буду захищати повік.

* * *

Вліво, прямо, чи управо?
Шляхи цікава річ,
як цей світ
далеко непростий.

Хтось порозуміється, а хтось ні,
у кожного незвичний,
як пісні,
які в кожного свої грають.

Буває, що і переплітаються вони,
я так хочу,
бо це веселіше, коли удвох – непереможні,
і на заваді нікого немає.

Тому дивіться на свої шляхи,
як на життя, щоб знати завтра
з ким будете плисти ви
по тим океанам земним.

* * *

Бачу ту зорю і сльозу спускаю,
бо з поміж інших,
які на вид однакові усі,
але цю знайду і з тисяч.

І летить вона на зустріч,
щоб мені розповісти,

як досягти тих небес
на землі химерній.

Насправді, щоб потім легенда була,
яка б навічна стала,
як любов до тієї зорі,
яка на землі неземною була.

Показати всім, що є ще довіра близькому
на цьому світі, який не жаліє нікого,
бо злість живе на людей,
яка кара не тліюча.

Але бояться справедливості та любові,
яка найсильніше за все.
Це є була та буде,
бо сам Бог так звелів.

* * *

Іноді хочеться піднятися,
щоб подивитися на світ,
що та як,
як Бог на це дивиться.

Але краще зупинитися,
бо багато краще чого не знати нам,
що цей світ спокусило,
як змій колись спокусив.

Не раджу вам куштувати ті плоди,
які вам змій нашепчує,
бо спочатку буде добре,
але потім мучитися будете.

Сприймайте все і з розсудом,
бо кожному Бог дав думати,
як птахи потрібно бути,
які знають коли відлітати.

Легше буде пізнати плоди Бога,
які добрі на смак завжди.
Бувають нелегко даються вони,
але легке і в пеклі горить.

* * *

Місяць на небі видніється,
так і хоче лаври свої.
Запрошує зірки на свій бал,
щоб весняну ніч потанцювати.

А люди сплять, не бачать того,
що на небі коїться.
А хто і бачить, то бачать неймовірно,
як зірки на балу танцюють.

Так і люди,
можуть їх і не бачать,
але успіхи будуть,
бо потім подивляться.

Головне не опускати руки,
що не трапилося б – просто роби далі,
знай, бо інші в тебе вірять
на кого покластися можна.

* * *

І знову мчу
у нові далі,
бачу старого себе,
на двобій кличе мене.

Битися я не хочу,
бо не бажаю зла йому.
Але він холоднокровний,
тому по душу мою прийде.

І новий я у двобої
зі старим собою
виграю його наповал,
що аж більше не бачив його.

Тоді все стало для мене кольоровіше,
та й спокій морський залишився,
що пливе з новим мною
для неї в майбутнє.

* * *

Лечу над Києвом
і спогади віяться,
скільки б не був на чужині,
тільки це навіки рідне місто буде.

Хіба не тут я народився,
ходить, говорить почав?
Це спогади,
які навіки закарбувалися.

Гадаю, що зустрінемося точно,
з новими друзями, новим і мною,
більше нема мене того,
хто раніше був.

Став як птах тепер,
що роздумує куди летіти,
бо за ним правда закріпилась,
яка раніше жартом для нього була.

Отож чекай мене не тільки ти,
а всі, хто чекає, обіцяю,
що стану легендою не для понтів,
а для народу.

* * *

Та картина, яка змінюється з часом,
що пазл зветься,
як для майбутнього створена,
яке не всі розуміти хочуть.

Так він і з'являється новий пазлик,
який змінює картину всю,
але куди його покзалсти,
щоб картина вийшла та?

Непросто знати, треба відчувати,
бо це життєвий шлях, знати потрібно,
як цей світ,
що спокусити хоче.

Як збереш картину цю,
то побачиш, що вона прекрасна.
У кожного своя,
але треба діяти.

* * *

Так легко на душі,
що не боїться нічого,
що у випробування з запалом кидається,
навіть якщо і велика битва.

Його не цікавить хто то буде,
чи дракони, чи русня -
захищатися буде, але не для себе,
а для своїх людей.

Іноді коли здається, що все
і готовий скласти руки.
Але знаходиш ту силу,
що приділ називається.

Неймовірне саяво осіює тоді,
бо найсильніша з усіх,
коли як в останній раз,

що ніколи не настане.

Хочу і я так,
щоб було коли захищати,
бо така натура в мене,
що непорочною зветься.

* * *

Знову лечу в далі із нею
на отому "привиду"
по німецьким дорогам,
як білий птах.

Лягла мені на коліна щось розповідаючи,
що аж заснула,
не бачачи швидкості тієї,
але відчувала ніжність мою.

А я подивлювпвся на твоє миле личико,
яке аж сіяло яскравіше любої зорі,
коли у житті я бачив,
що на сьомому небі був.

Ми досягнемо цього – обіцяю,
будемо як два птахи летіти
над цим химерним світом,
що Божого спасіння потребує.

* * *

Сімнадцята весна ось вже закінчується,
також і шкільні роки,
а моя любов ні,
бо навік полюбив тебе.

Спочатку ти добивалися мене,
щоб порозумітися,
а я як комуніст не хотів того,
бо так сказали мені.

Але потім прозрівши зрозумів,
що ти як перла, яку давно шукав
поміж сотень тисяч,
які не такої форми були.

Хочу стати найкращим для тебе,
щоб захищати від химерного світу
та стати легендою, як колись попередники,
що доказали існування наше.

Звісно, битва буде непроста,
буде спіткати як біла, так і чорна полоса,
але як привид,
що не помітний існуючи робить чудеса.

* * *

Кожен раз п'ятьма огорнути намагається,
як нечиста сила,
а я згадуючи усмішку її
борюся із ним.

Колись давно вже п'ятьма огорнула мене,
думав, що сильніше з нею стану.
Може воно було і так,
але біль в холод огортав мене.

Тепер переслідує мене,
щоб мить нову знайти,
така яка навік мене закриє,
але горить її надія в мені.

Не можу здатися,
бо не хочу бачити її сльози,
які до мене непричетні,
хоча любить мене.

Задавав собі питання, чому я, не інший?
Вона сказала, що просто любить,
любить, бо ласкавий,

такий якого вона давно чекала.

Але знає мій біль, душевні рани,
які як цивілізації навічні.

Поборов я їх,
щоб переживань її не бачив.

Ми разом, бо Бог так сказав,
І дійдемо до кінця
не зважаючи ні на що,
бо хіба не любов перемогла зло?

* * *

Біжу по полю добі назустріч,
насе тей хто криницю знайшов у пустелі,
щоб напиться живенької водиці,
так і я.

Як побачила мене,
то загорілась як зоря,
так раділа,
хоча тільки побачила.

Бавилися у тому полі,
а ти так і кидалася на мене,
щоб обійняти ще раз,
що аж на землю падали разом.

Лягли на тому полі і дивилися у небо,
що аж палало, як і ми,
які не зупиняться ніколи,
бо так Бог повелів.

І навіть у важку хвилину для нас обох
будемо викладатися наповну,
хоч і ран у нас багато,
але нас любов лікує.

* * *

Вона казала біжимо скоріше,
ми дужче ще побігли
до завітніх мрій,
які омріяли ми.

Таки добігли і поринули у них,
у цей світ, де наче якась казка,
яка об'єдналася наших мрій
омріяних давно.

І ми вирушили у світ,
щоб здійснити ці мрії,
але нелегко було, бо нас не признавали,
але билися до останнього.

Виграли битву ту,
тепер хай знають усі,
від краю до краю цієї землі,
що любов та мир в серцях головний.

* * *

Знову рана, з якої тече кров,
неначе ріка, що не завершується,
як чорна діра,
яка мене поглинає.

Чесно не пам'ятаю коли,
але знаю точно,
що як про неї згадую,
то мене хтось вбити хоче.

Може вже і не пам'ятає її ніхто,
але пам'ятаю все,
що тоді сталося 5 років тому,
крики, плачі грали до недвана у мені.

Не описуємий біль,

що тихо вбивав мене,
неначе ворона мене клювала,
що від мене загнивало.

Але згадав,
згадав, що хочу бути іншим,
не тим ким мене назвала,
бо мені огидно від цього було.

І я боровся із собою жалюгідним,
щоб стати ким є, кого бачити хочуть,
і згадую її слова, які казала наостанок,
я їх теж промовив ...

Дякую їй,
може якби не вона,
то не було б на цьому світі мене,
бо в мене інші плани були.

Але тепер я борюся за людей,
не ради забави, а для спасіння,
яку Господь дає з надією,
щоб усіх ворогів перемогти.

* * *

Дивлюся у небо бачу палюче сонце,
у далі ще дорогу бачу,
цікаво, довго ще мені їхати,
щоб в оцій гонці виграти?

Звісно, можна неспішно їхати,
щоб до кінця їхати,
але скоріше не виграєш
і нудно від цього буде.

Тому намагаєшся бути швидшим,
а може як і я - першим,
граючись зі смертю
у тому звітному вальсі.

Цей танець можна і не бачити,
якщо непотрібно воно тобі.
Але ти їдеш, женеш,
обережніше там.

Один прорахунок твій
розцінюється косою,
від якої буде її плач,
який бачити ти не хотів.

Тому цілуй життя своє,
знай момент коли та як робити потрібно,
щоб бути завжди у безпеці,
і бути для неї, бути для неї ...

* * *

Настала ніч, вибігаю я із хати,
яка по серед поля була,
і біжу у даль,
щоб ніхто мене не побачив.

Те поле наче нескінченне,
наповнене шепотистою травою,
яка мелодію награвала,
щоб дивитися на танцюючі зірки.

І вже лежу, нічого не чую,
як заплющив очі, а потім знову відкрив,
то бачу дивиться на мене вона,
волосся як пшениця пахучі торкались мене.

А так потім лягла мені на груди,
щоб краще її аромат бачив,
дивилися на небо, наче щось там було
про що людство не знало.

* * *

Питання одвічне задаю собі,
коли настане і мій час?
А я давно собі на те відповідь то дав,
але частенько повертаюся сюди.

Крива, яка мене переслідує,
дає мені похитатися,
неначе вітер,
що курс корабля змінює.

Але чи є тому логічна відповідь?
Так, є, але чи справді думаєш,
що знаєш куди крива та двигается,
як наче знаєш де змії у полі.

Будьте готові до всього,
ставтесь з повагою до ситуацій тих,
бо тільки Бог знає,
як скінчиться все ото.

* * *

І знову дивлюся у прозоре небо,
пташки кружляють і співають.
От би я так міг вільно це робити,
як це творіння Боже.

Горя не знають, просто літають,
чому люди так не можуть,
просто полетіти і про все забути,
не баритись за те земне?

А так бо Бог так задумав,
щоб ми клопоталися за його творіння,
звісно не тільки про пташок ідеться,
а про всіх, людей також.

Тож давайте бути дружні,
як ті птиці, що по вітру пливуть

у не забутні мрії,
які здійсняться скоро.

* * *

І вже напевно все сказали
тими чужими словами,
але може я повторюся,
тільки вже своїми.

Чи не думали, чого одні все мають,
а інші ні?
Важке питання, чи ні,
як от і сенс життя.

Одні усе, бо душу дияволу продали свою
для людських пожадливоростей.
Є і ті, які переломили самі себе
неначе все життя з собою билися.

А ті, кому все так просто дається,
неначе їм повезло, насправді – ні,
то Бог їх благословляє
за їх учинки скоєнні отут.

Але їм насправді найважче з усіх,
якщо ще й провідна роль,
як от у гадкого каченя,
чи у феніксів, які перероджуються.

Вони як пролітають,
то легко на душі стає,
бо їх мало, але вони є –
таких цінувати потрібно.

Тому і я, скоро, ні – дуже скоро
увірвуся на цю арену, не за славою,
а за людьми,
щоб були блаженні Господом.

* * *

Чекаю на неї я у лісі,
який дрімить та доквітає,
пташки співають,
тепер я її бачу.

Зустрілися ізнов, бо останній не пам'ятаю,
і обговорював із нею, як добре було,
коли все квітло і щирість,
і сила, і почуття, і любов.

Але скоро вже літо,
тому все доквітає,
неначе прикро мені,
хоча весело було із нею.

Недовго залишилося до кінця тобі,
а потім у наступному році зустрінемося,
бувай весна, нехай щастить,
а вона пішла заливаючись.

* * *

Знову в спогадах завівся я,
що аж реальністю почало натякати,
неначе недавно це все було,
хоча давно то минуло вже.

Бачу себе малого,
який усьому радів.
Тільки він би плакав якби знав,
що трапилося з ним.

Я підійшов до нього і сказав: „Привіт!",
він обернувся на мене споглянув
і усміхнувся відповівши теж саме,
як же мені жаль його.

Тож захотів з ним заїхати,
а він погодився.
Тоді стояло два аваланча,
один ще юний, інший з літами уже.

Спитав у мене він,
що як в мене такий же аваланч,
я сказав : „Скоро сам дізнаєшся“,
і так поїхав я в закат.

* * *

Затамовується подих подій,
які мене настигають,
чи близько я колись так був до них
точно вже не пам'ятаю.

Неначе окунаюся в океан,
дрейфуючи як риба,
що від хижого ухиляється,
як від неправдивих речей.

Настільки помутнів тей океан,
що вже не знаєш де кривда та правда,
а якщо і знаєш,
то світ цього не визнаватиме.

Тому на Бога уповайте,
майте здоровий глузд,
добрих друзів та сім'ю,
щоб знати кого зберігати.

* * *

Рухаюся удаль,
як вільний птах на крилах,
подалі від будівель та людей,
щоб у соло собі побути.

І вже нікого мені не видно,
що легко на душі стає,
відчувається та легкість,
коли з собою наодинці.

Вже зупинився, так прекрасно,
і вибіжав на те поле,
упав собі дивлюся у небо,
потроху засинаю з хмарами.

Коли вже вони заснули,
то згадав про свої справи.
Поїхав я назад,
але мить прекрасною була.

* * *

Іду по лісу я скривавлений,
неначе тільки і дихаю, що жити,
сів біля струмочка, обматав себе бинтом,
задумався над чимось.

Чому я тут так опинився,
на чолі із смертю?
Задумався солдат
та й пішов у даль.

Було легко там йому,
але скільки людей поклали,
його друга теж, на очі бачив,
неначе все життя пролетіло тоді у нього.

Тому він б'ється, щоб захистити землю,
яка вже давно його народові належить,
за друга, з яким весело було,
бо без нього сумно було.

Але позаду те, ще недовго залишилося,
і тоді почув як пролітає куля,
він у відповідь стрільнув, не хоче знати,

що голуби близько, дуже близько...

* * *

Теорії як поеми,
звучать доволі неймовірно,
і сенс глибокий мають,
неначе два брати.

Якщо не знаєш ти теорій,
то не довго на плаву зможеш бути,
бо життя як річка,
яка випробовує у цих безоднях.

Як філософи вони,
які багато чого пройшли,
тож звіщають через покоління,
як неначе на крилах сокіл.

Тож навчайтесь,
науки не цурайтесь,
воно згодиться точно,
як золота пташка у пригоді.

* * *

Згадаю себе раніше,
самому цікаво, як таке сталося,
неначе переполох,
що змінив життя навічно.

Тоді, коли я був ще не таким,
був веселий, тому трохи дурненький,
клопотів не знав, і, може її мав...
Хоча, а може і ні, точно сказати не можу я.

Але коли сам це повторив,
то дежавю зловив я,
неначе змінили ми місця за років п'ять,

хоча не пам'ятає вона мене.

Скажу і ще раз дякую,
що учинила так зі мною,
бо не знаю, що і б далі було,
дякую за все.

А тепер залишилося одне,
зустрітися з тією, хто у снах моїх,
так шепоче невгамовно,
але у сні, чому не в реалі?

* * *

Багато яких снів я видав,
і містичні, і незвичні,
але ті які реальні як –
це подих у майбутнє.

Спочатку не розумію, що коїться,
допоки не настане та мить,
іноді добре, а іноді боляче,
бо знав, що ножем тебе штирнуть.

Але перероджуюся ізнов,
як фенікс,
що іде на краще
ще більш глибоким стати.

Тож і настане скоро сон,
який... який бачив, ось, недавно.
Звісно це секрет, але чекаю тої миті,
щоб нарешті нам побачитися.

* * *

Багато я чув про легенд,
що по небу ходять.
Але чув і про золотого фенікса,

чи все таки він міф?

Я його бачив,
хоча вже точно його не пам'ятаю,
неначе це був... а хто?
Цей сон давно уже був.

Є одна легенда про двох,
перший фенікс погубитель,
що як темна матерія,
ненавистю куштує собі.

А другий – це золотий фенікс,
що для перемоги у світ прийшов,
як світло, яке Бог послав,
щоб люди пізнали його.

І там золотий виграє,
хоча могла поглинути темрява його,
але він згадав дещо,
що переродило його.

Колись він був звичайним,
як і погубитель,
однаковий шлях був,
але потім розділились.

Вже погубитель є,
тож золотий чекає я на тебе,
а потім пішов подивитися і побачив,
побачив його у ...

* * *

Пливе човник по течії,
неначе на крилах несеться.
Цікаво куди це він так,
що навіть часу зупинитися нема.

А як два шляхи постають,

то ліпший обирає,
як мудрець,
щоб не ранити себе.

А коли вже і рифи далі йдуть,
то оминає їх,
як примари,
що тоді у сні снилися.

І так пливе, має вибір,
але настане день, де так і зупиниться,
не побачимо його більше,
бо час уже сплив.

* * *

У човнику пливу,
стрічаю раннє проміннячко,
поки ще всі сплять
і слухаю пташок.

Настільки дивовижно, що аж чарівно,
що під таку мелодію пливу,
як птах у небі,
що виражить собі.

Ще трошки насолоджуюся моментом,
поки я один, ніхто не чує,
можу сам наодинці із природою
теревенити справи наші.

А ось і пристань,
дякую за ранок.
Тепер гайда щось робити,
поки багато сили є.

* * *

Знаєш, знову чув цей голос,

що у сні говорить мені,
що скоро прийду,
але коли, може я до тебе?

Напевно просто я зациклився,
чи може й і ні ...
Так чому зовеш мене,
якщо прийти не можемо.

Обіцяю, що побачимось, ось, скоро.
Знаю, що терпіти – це як мука,
бо знаєш, що є,
але з середини розриває тебе.

Тому прошу, почекай ще трошки,
і потім хоч до скончання віків,
тільки ми у двох
на тому "привиді" полетимо.

* * *

І пливу я по водам
з заходом сонця,
повалили наче знов,
але встаю із новими силами.

На цей раз по іншому було,
відчув я холод і бачу його,
боявся того, що слабкий він,
а потім щез і відчув я біль.

Біль, бо душу роздирають,
коли просто хапають, щоб скористатися,
як річ універсальна, де завжди потрібна,
навіть коли й непотрібна.

Але зустрів людей, що таке не роблять,
і цьому дуже радий, бо зрозумів,
що не тільки сила потрібна,
а і люди, яких любити можна.

* * *

Поринаю у небо нічне,
на якому бачі зорі,
які так і зовуть,
щоб до них я пішов.

Не довго думаючи все ж пішов,
і побачив їхні танці,
як у королівстві,
коли ніч настає.

Побачив зорі свого сузір'я,
а потім і її,
цей номер неповторний був,
на який вічно я дивився.

І вже пішов із їхнього балету, думаю,
чи зможу я зробити таке ж,
що там було,
тільки вона і я.

* * *

Несуся знову на цьому колі,
що так і просить, щоб позбавився я,
а вже як навички відточив,
що як зірка сіяю.

Але думаю, якщо скінчиться хвиля,
то що робити далі?
Напевно точно вже не знаю,
тому я їду знову.

І так вже кожен раз,
хочу знову на батьківщину,
єдине, що робить момент близький,
це цей подих повітря.

Вже несуться так дні, місяці, роки,
а так надалі це вже більше штучно.
Страшно те, що хоч я хочу назад,
але подібатися багато чого починає тут...

* * *

Здіймаю до неба руку,
думаю, чи зможу дотягнутися,
а хтось промовляє дівочим голосом,
що зможеш.

Тоді жахнувся голосу цього,
хоча потім стих,
бо давно знайомий він,
ще з тих часів.

Зрозумів і спитав,
коли з тобою поговорю наяву?
А голос відповів, що зустрінемося,
і вже навічно будемо.

І не будемо плакати двоє у наших думках,
а будемо раді разом.
Як два фенікса,
що світ пізнали.

* * *

Фенікси прекрасні, хіба ні?
Граціозні, елегантні, що не з ними так?
А насправді велика ціна за те,
щоб бути таким.

Насправді вони такими не народжуються,
а стають,
бо колись справжній він
вже помер для цього світу.

Цей птах неначе помер зсередини,
але ніхто не дізнається про причину,
бо вони такі,
що ідуть впевнено до кінця.

І напевно він вже переносить те все,
але якою ціною, щоб таким бути?
Неземна, бо ніхто не погодиться на це,
тільки вибрані самі Богом все витерплять.

* * *

Каже, що зробить мені чашечку кави,
хоча знає, що я не п'ю її.
Але робить,
і це заповнює мої думки.

Чому ще приходиш, якщо просив,
просив, щоб не приходила,
коли у розпачі,
а ти усміхаєшся.

І за цього сумно мені,
що маєш мене такого,
хто не може свої стримати,
але кажеш, що й не потрібно.

Дякую Богу за таку тебе,
хочу з тобою багато ще часу провести,
скільки зможу,
навіть якщо всі будуть проти.

* * *

І постає питання,
чи можна найкращим бути?
Можливо так,
але чи воно насправді то потрібно?

Найкращим можна бути багато в чому,
але за все є своя плата,
як у митаря,
що податки ті збирає.

Багатством хочеться, щоб їх любили за це,
а чи не простіше добрим бути,
чим брати цей тягар,
що славою зветься?

Можливо і так, але знаю людей,
що не хочуть цього, і це добре,
бо я хотів і хочу пізнати,
як тей тягар нести.

Але чи насправді він мені потрібен,
якщо для себе егоїстом міг залишитися?
Скажу, що потрібен, бо хочу так,
щоб люди пізнали Бога.

Насправді я той фенікс,
що вмер зсередини,
і тільки Бог знав
як мене вберегти.

Зараз я хочу іти до кінця,
неважливо скільки ран ще буде,
хочу знайти її і, і...
Просто мирно собі жити.

* * *

Дивлюся у вирій,
де двоє стоять,
бачу їх заду
і тепло чогось стає.

Лице у нього якесь знайоме,
а її уперше бачу, що скоро і забуду,

як сон трава,
від якої про життя забуваєш.

Пам'ятаю єдине, що разом вони були,
і їм неважливо хто майорить,
бо стільки вже пройшли,
бо Божа воля на те була.

Такий був цей сон,
пам'ятаю ще, що лице як мож було,
напевно то двійник мій був,
а може то моя майбутня реальність?

* * *

Прекрасно дивитися на сонце,
у полі з троянд,
які різнобарвні,
як цей світ.

Є як добрі краски,
так і темні,
як історія людства,
що докорін змінюється.

І хочеш це ти чи ні,
але життя як головоломка,
що вирішити можна,
але не всі хочуть, бо важко їм.

Тому так і живемо,
що хтось на висоті, хто у соло,
ховає свої сили, бо Бог важливіше,
що є істинний шлях тут на землі.

* * *

Думав я чи всім дано мати крила,
що якщо б в усіх вони були?

І справді, цікаво,
але більше за блеф не чув я.

Недано всім крила, бо не готові,
це відповідальність, яка для одиниць,
для тих хто знає на що йде,
так чого крила так хочуть?

Бо слава тільки потрібна,
але блеф це і не більше,
бо це погубить ненажер цих,
сам вже без крил таких залишав.

Прикро коли ти будуєш,
а потім це руйнуєш,
бо це непотрачений час,
а потрачений внутрішній я.

Якщо крила вже дають, то прийміть,
такий дар люди не дають, тільки Бог.
Головне навчайте другім та нехваліться,
будьте як сокіл, який вчасно був.

* * *

Знаєш, знову кати мучні,
які тримають мене,
хоча вже давно їх зняв,
та хтось знову надів.

Чому знов?
Сам шукаю чому,
але відповідь на те,
чому досі є.

Хіба не простіше зняти та забути,
але напевно, що ні,
як час, що не наздогнати,
то кати такі здаються.

Буду боротися за це,
щоб завершити до кінця,
неважливо скільки раз то буде,
але забуду їх.

* * *

Хотів би я спокій,
десь у самому морі,
де були б тільки двоє,
і рибинки поміж нас.

Забути про буденщину,
поринути у роздуми,
як провести ще більше часу,
як та риба в морі.

Я точно не сплю, але хочу,
там заснути і залишитися,
щоб просто бути разом,
більше вже нічого не хочу.

Так плили і плили,
веселилися просто,
але повертаємося в буденщину,
щоб потім ще зустрітися.

* * *

Чого всі на похорони йдуть,
та відспівують ось це,
що реквієм зветься,
коли вже забути його хочу.

Може тому що я був іншою людиною?
Ні, бо просто я змінився,
для мене реквієм, як життя,
що вбито не зря було.

Я готовий стати вбивцею самого себе,
щоб наточитися ще дужч,
бути як тей фенікс,
що прекрасним він був.

Тож не бійтеся змінитися,
краще боятися коли немає змін,
бо пожираєш сам себе,
неначе втрачаєш сенс життя.

* * *

Що найцініше у цьому житті,
гроші, маєтки, чи ще щось?
Насправді є таке дещо,
що душею зветься.

Душа, як храм,
який повинен чистим бути.
Але в більшості нечистий,
бо грішити полюбують.

І щоб справді вільним бути,
треба бути незалежним бути,
від цієї цієї буденщини,
що хоче залежним зробити тебе.

Бережіть свій розум
подалі від цих бід,
бо від нього все походить,
що погубити може тебе.

* * *

Думи даю, думи даю,
та не маю ту мисль,
яка б на розум прийшла,
але думка не та.

І думаю далі у тих далях,
що оточують мене,
через хаші, через ріки
пробиваюсь до тієї думи.

Нарешті вже дійшов туди,
а бачу там її,
що на думу мені приходила,
як ясне сяйво мене осіяло тоді.

Вона намагалася у думках моїх знайти,
та заблукала, мені нічого не сказала про це,
тепер все добре,
можна тепер разом не блукати нам.

* * *

Струмує річка над тим то мостом,
яка проходить через багато куди,
бачить вицвілу квітку,
що скоро нова поросте.

Стан такий, що вона зникла,
просто утомилася від цього всього.
Скоро вона буде з новими силами,
як нагодована пташина.

І знову в бій,
допоки знову не зацвіте,
бо так воно влаштовано,
що регенруємося ми.

* * *

Гуляю по травинці,
і бачу там сад з тернистими розами,
що виглядає як лабіринт,
який на розум схожий.

Пішов по тому лабіринту,
складав все до купи,
неначе на складі якомусь
щось сортую.

І вже знайшов шлях,
та пішов по ньому,
неначе намальований,
зустрів ще дівчину на дорозі.

Забрав до себе,
а вона не проти, бо хотіла ласки.
Цікаво, яке в неї минуле,
чи може краще мені не знати?

* * *

Проснувся я у храмі,
який доволі не маленький.
Побіг в одну сторону,
щоб із нього вийти.

Вже як вийшов, бачу нескінченне море,
яке через пройди світ іде,
а вона ще каже,
що це твої минувші спогади.

І почав я плисти,
бо мав надію,
побачив, що море почервоніло,
а зніжовіла від цього.

Але знайшов вихід,
просто пам'ятати, але не згадувати,
все ж таки чорний день вчора був,
сьогодні вже новий.

* * *

Знову чую крики
у цій кімнаті,
яка біла зветься,
неначе як для не нормальних.

Тут багато чого я побачив,
зокрема, що дивного багато,
що не описується тільки-но словами,
просто психічно непереношу це.

Ця кімната неначе як цикл,
щоб змогли краще його прожити,
неначе птахи, що в чотирьох стінах
і волі їм немає.

Добре, що людей таких то мало,
та й це із книги взято.
Чи все таки існує кімната біла,
тільки під іншим виглядом.